

Sygn. akt **XI Ka 842/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska

Protokolant Katarzyna Wójcik

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 25 listopada 2021 roku

sprawy **F. K.** s. A. i T. z d. B. ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z rt. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie

z dnia 2 lipca 2021 roku sygn. akt IX K 884/18

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego F. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 842/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 2 lipca 2021 roku, sygn. akt IX K 884/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
pełnomocnik oskarżyciela substydiarnego
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
#w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art.438 pkt 1 k.p.k.– obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k.– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k.– rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art.439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	--	-	-	-	-
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-	-	-

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżyciela substydianego</p>	
	<p>1. Uznanie przez Sąd pierwszej instancji, iż zachowanie oskarżonego F. K. w stosunku do K. D. (1) nie wyczerpało znamion przestępstwa znęcania określonego w art. 207 § 1 kk, co skutkowało uniewinnieniem go od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony F. K. w okresie objętym zarzutem znęcał się nad nią w sposób opisany w akcie oskarżenia i tym samym swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 207 § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>2. Przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, ich zbyt dowolna ocena i nieuwzględnienie wszystkich okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu, podczas gdy logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania w szczególności nagrania o treści wskazanej w stenogramach i opinii fonoskopijnej (k. 287-300) jednoznacznie wskazują, iż oskarżony dopuścił się występku określonego w art. 207 § 1 kk, Sąd zaś pominął treści tych nagrań, z których niezbicie należy wyprowadzić wnioski, iż oskarżony był agresywny w stosunku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

do oskarżycielki, stosował przemoc fizyczną i psychiczną, używał słów obelżywych, przy czym Sąd nie uznał za miarodajne tych dowodów, wobec treści wiadomości mailowych, które zawierają rzekome potwierdzenie prowokowania awantur przez oskarżycielkę prywatną, jednocześnie nie dokonując analizy zachowania oskarżonego, który jednak na tych nagraniach potwierdził fakt stosowania w przeszłości przemocy w stosunku do żony, stosuje przemoc fizyczną w czasie nagrywania przez oskarżycielkę zachowania oskarżonego, jest wulgarny w stosunku do oskarżycielki w stopniu przekraczającym przeciętną reakcję współmałżonka podczas sprzeczek małżeńskich, bez względu na wcześniejsze zachowanie drugiego współmałżonka, obelgi kierowane wobec oskarżycielki wypowiedane były przez oskarżonego w takim kontekście, który przybierał postać znieważania; grozi pozbawieniem życia małżonce, co nie uzasadnia dokonanie jakiegokolwiek przewinienia w stosunkach małżeńskich, także związanych ze zdradą małżeńską. Sąd w tym zakresie niejako "usprawiedliwia" zachowanie oskarżonego wypełniające znamiona przestępstwa z art. 207 § 1, który w jego ocenie mógł być prowokowany przez oskarżycielkę, w sytuacji gdy zachowanie to nie mieści się w ramach przeciętnej, adekwatnej reakcji człowieka nawet na prowokacyjne zachowanie, czy dopuszczenie się nierzędu ze strony współmałżonka.

3. Przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, ich zbyt dowolna ocena oraz nieuwzględnienie wszystkich okoliczności, które

zasadny

częściowo zasadny

<p>przemawiały na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od zarzuconego mu czynu w związku z dowolnością w zakresie oceny zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, których zeznania mogą służyć za dowód, pozwalający na weryfikację wersji przedstawionych przez obie bezsprzecznie skonfliktowane ze sobą strony.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>4. Niezakwalifikowanie zachowań oskarżonego jako co najmniej czyn z art. 190 § 1 kk wobec kierowania groźby pozbawienia życia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Generalna uwaga jest tej natury, że ocena Sądu I instancji, przedstawiona w pisemnych motywach, nie utrzymuje się w granicach wyznaczonych przez art. 7 kpk. Część mankamentów dostrzega pełnomocnik K. D. (1) (choć wyciąga wnioski zbyt kategoryczne) i co do zasady trafnie dostrzega istotę problemu. Zasadny jest zarzut, że Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, głównie poprzez pochopne uznanie wielu z nich za niewiarygodne. Rezultatem było nieuwzględnienie wielu okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego, jak również na jego korzyść.</p>		
<p>Ad 2.</p> <p>Sąd odwoławczy nie podziela poglądu, że sama treść wskazanego w zarzucie nagrania (a właściwie</p>		

kilku nagrań) jednoznacznie wskazuje, że oskarżony dopuścił się występkę określonego w art. 207 § 1 kk. Sąd ocenia zebrane dowody w całokształcie i uwzględniając relacje pomiędzy nimi, a nie pojedynczo i w oderwaniu od siebie. Dla bytu czynu z art. 207 kk niezbędne jest wykazanie trwałości zachowania sprawcy, ukierunkowanego na poniżenie, wy i wyrządzenie krzywdy drugiej osobie. Przypomnieć wypada, że akt oskarżenia obejmował okres kilku lat, a nagrania obrazują kilka scysji pomiędzy małżonkami. To, że skarżąca nie zgadza się z zaprezentowanym rozumowaniem nie oznacza, że Sąd I instancji pominął treść nagrań. Z uzasadnienia przecież wprost wynika, że Sąd je przeanalizował. Trudno też zaakceptować zarzut, że Sąd I instancji usprawiedliwił zachowanie oskarżonego. Zarzucane "usprawiedliwianie" to nic innego jak uwzględnianie kontekstu zachowań oskarżonego przez pryzmat postrzegania ich jako stanowiących przestępstwo lub nie, do czego wszak sąd jest uprawniony. Oczywiście poprzez wniesienie środka odwoławczego w II instancji następuje kontrola, czy przedstawiony tok rozumowania odpowiada regułom swobodnej oceny dowodów wskazanym w art. 7 kpk.

Osoba nagrywająca ma w każdym przypadku oczywisty motyw w uzyskaniu nagrania obciążającego osobę nagrywaną. Jednak nie można traktować dowodu jako niewiarygodnego z tego tylko powodu, że strona uzyskując go prezentowała stosunek instrumentalny. Z kolei stwierdzenie, że określona osoba opowiadała kiedyś o sposobach

spreparowania
nieodzwierciedlającego
rzeczywistości nagrania
obciążającego inną osobę nie
wystarczy do wyciągnięcia wniosku,
że konkretne zaprezentowane
przez tą osobę nagranie zostało
spreparowane – konieczna jest
przede wszystkim analiza nagrania
samego w sobie i wskazanie
dostrzeżonych cech świadczących
o możliwej inscenizacji nagranych
treści, a dopiero ta ewentualność
może zostać uprawdopodobniona
przez okoliczności poboczne, takie
jak przeszłe rozmowy i ujawnione
motywacje nagrywającej osoby.

Wyzwisk, którymi oskarżony
obrzuczał żonę, a które zostały
nagrane (płyty CD i protokół
oględzin k. 234-244 akt PR 1
Ds. (...).2018) i udowodnione
autorstwo oskarżonego (F. K.
nie kwestionował, że to jego
wypowiedzi, opinia z zakresu
fonoskopii k. 267-301), w żadnej
mierze nie można usprawiedliwić
ujawnionym romansem K. D. (1),
czy sporami na tle majątkowym.
Nawet uwzględniając, że w
trakcie nagrywania oskarżycielka
subsydiarna hamowała swoje
zachowanie, to ładunek poniżający
kierowany przez oskarżonego
wobec niej stanowi o możliwości
wyczerpania znamion przestępstw
znieważenia, przynajmniej w datach
nagrania.

Ad 3

W toku postępowania przed
Sądem I instancji przesłuchano
między innymi sześciu członków
rodzin F. K. i K. D. (1), z
czego wszystkie zeznania zawierały
informacje mające znaczenie dla
sprawy. Wszystkie zostały jednak
uznane przez Sąd za niewiarygodne

z jednego powodu – ze względu na "interes w składaniu korzystnych dla określonej strony zeznań" oraz "negatywne nastawienie do drugiej ze stron". Zbiorcze nieuwzględnianie zeznań w ten sposób jest całkowicie niedopuszczalne. W większości spraw o znęcanie świadkowie rekrutują się z kręgu takich osób, co przecież samo w sobie nie dyskredytuje wartości dowodowej ich depozycji. Założenie o stronniczości zostało powzięte bez głębszego uzasadnienia, Sąd I instancji nie wykazał, gdzie ową stronniczość dostrzega, w szczególności w konfrontacji z pozostałymi dowodami.

Powód odmówienia wiary zeznaniom K. D. (1) został wyjaśniony w uzasadnieniu. Inną kwestią jest natomiast konkluzja, czy zastosowany sposób oceny mieści się w granicach wyznaczonych przez art. 7 kpk i na tym polu Sąd odwoławczy ma odmienne zdanie.

Protokół badania sądowo-lekarskiego z 18.10.2016 r. potwierdza doznane obrażenia przez K. D. (1). Jak wynika z uzasadnienia, Sąd odrzucił ten dowód jako mający świadczyć o sprawstwie oskarżonego, ponieważ z treści e-maila z 13.02.2017 r. napisanego przez pokrzywdzoną wywnioskował, że miała instrumentalny stosunek do dowodu w postaci „obdukcji”. Tymczasem w ocenie Sądu Okręgowego wniosek taki jest nieuprawniony. Czym innym jest bowiem chłodne podejście i nieoczekiwanie na współczucie ze strony personelu medycznego i obcych pacjentów, a czym innym ustalenie, czy fakt taki miał miejsce. Podkreślić przy tym wypada, że K. D. pisze o wyrażanym współczuciu z powodu nagannego zachowania

męża, czego ślady wszak były widoczne, a z e-maila nie wynika, by w rzeczywistości obrażenia powstały w innych okolicznościach. Również przywołanie jej wypowiedzi, że mogła pobić się sama, przewrócić, ktoś mógł ją pobić, a obdukcja to dowód, nie obala zeznań, które składała przesłuchiwana w procesie karnym. Prawidłowe postępowanie wymagałoby wykazania na dużym poziomie prawdopodobieństwa, że pokrzywdzona obrażeń opisanych w dokumentacji lekarskiej doznała w innych okolicznościach.

Jeśli chodzi o przedstawioną ocenę co do wiadomości e-mail z 28.01.2017 r, że można by potraktować ją jako instrukcję uzyskania zmanipulowanego nagrania, to przecież wypowiedzi samego oskarżonego z przywołanego nagrania trudno uznać za powstałe bez jego woli. Obiektywnie świadczą one zdecydowanie niekorzystnie o jego stosunku do żony. Stosunek K. D. (1) do „zaszłości będących w niniejszej sprawie przedmiotem rozpoznania”, wyrażany w korespondencji z kochankiem, należy rozpatrywać przez pryzmat przedstawiania jej małżeństwa mężczyźnie, z którym się związała, jako historii zakończonej, od której chce uciec.

Skoro Sąd Rejonowy miał świadomość, że w tego typu korespondencji flirtujące strony mają tendencje do przejawiania pewnych okoliczności, winien był tym bardziej wnikliwie spojrzeć na pozostałe dowody, by na ich podstawie wyrobić sobie rzeczowy pogląd. Pozbawił się jednak dużej części materiału dowodowego a

priori odrzucając zeznania członków rodzin obu stron.

Ad 4

Granice rozpoznania sprawy wyznaczały postanowienia prokuratora o umorzeniu postępowania, czego nie dostrzegł pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej K. D. (1), jak i Sąd Rejonowy oceniając dowody pozostające poza okresem objętym skargą. Postanowieniami z dnia 22 lutego 2018 roku i 31 sierpnia 2018 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej L. –P. w L. dwukrotnie umorzył dochodzenie w sprawie psychicznego i fizycznego znęcania się nad K. D. (1) w L. w okresie od marca 2015 roku do dnia 4 października 2017 roku. K. D. (1) wniosła w dniu 10 października 2018 roku do sądu subsydiarny akt oskarżenia, w którym oskarżyła F. K. o to, że w okresie od marca 2015 roku do dnia 10 października 2018 roku znęcał się nad nią.

W przypadku subsydiarnego aktu oskarżenia mamy do czynienia ze szczególnym uprawnieniem nadanym osobie prywatnej przez ustawodawcę, mianowicie do wnoszenia skargi w zakresie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego. Muszą być jednak zachowane odpowiednie rygory, w tym ściśle powiązanie zakresu czynu objętego uprzednio toczącym się postępowaniem karnym. Skoro z obu postanowień o umorzeniu postępowania wynika, że dotyczyły okresu od marca 2015 r. do 4.10.2017 r. (k. 205 i 258 akt PR 1 Ds. (...).2018), to pełnomocnikowi nie wolno było rozszerzać tego czasu w akcie oskarżenia. Także opis czynu jest wiążący. O ile generalnie utrzymanie

się w granicach tożsamości czynu wymaga zachowania jedności zdarzenia historycznego, o tyle w przypadku wyjątkowego charakteru skargi subsydiarnej, konieczne jest posiłkowe badanie opisu czynu, w tym czynności wykonawczych sprawy. Sąd Okręgowy podziela istniejące w orzecznictwie poglądy w omawianej kwestii (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 października 2017 r. II AKA 244/17, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 października 2018 r. II AKA 314/18, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r. II KK 109/14). Oczywiście możliwa jest zmiana kwalifikacji prawnej, natomiast nie jest możliwe przypisanie działań poza czynnościami wykonawczymi ujętymi w 2 postanowieniach o umorzeniu dochodzenia. Zatem baczycy należy, że toczyło się ono w sprawie znęcania polegającego na wyzwiskach oraz jednorazowym naruszeniu nietykalności cielesnej K. D. (1) w dniu 15/16.10.2016r. Z tego względu uwagi autorki apelacji co do powinności badania w kierunku występków z art. 190§1 kk oraz innych przejawów agresji fizycznej F. K. pozostają chybione.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec zasadności zastrzeżeń autorki apelacji co do poczynionych

ustaleń i faktu uniewinnienia oskarżonego, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania jest jedynym właściwym rozstrzygnięciem sądu II instancji w świetle treści art. 454§1 kpk.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Brak.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Sąd odwoławczy zakwestionował ocenę dowodów przedstawioną przez Sąd meriti, a nie mógł wydać rozstrzygnięcia reformatoryjnego.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Sąd I instancji w ponownym procesie: 1. Rozstrzygnie, które z zeznań świadków A. K., T. K., A. S., L. D., H. D. oraz K. M. odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzeń, uwzględniając i skupiając się na występujących w nich różnicach, przy czym stwierdzenie, że żadne z zeznań nie odzwierciedla przebiegu zdarzeń,		

nie może nastąpić bez dokładnego określenia tego przebiegu na podstawie pozostałych dowodów zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania.

2. Podda ocenie zeznania K. D. (1) w konfrontacji z pozostałymi dowodami i z uwzględnieniem zapatrywań przedstawionych powyżej.

3. Będzie ważyć, że stwierdzenie motywu, a nawet chęci do dokonania określonych działań nie jest równoznaczne ze stwierdzeniem dokonania tych działań, w szczególności w zakresie manipulacji dowodami, a ponownie oceniając użyteczność i autentyczność nagranych treści przeanalizuje również ową treść samą w sobie pod kątem ewentualnej manipulacji wobec oskarżonego, wskaże, gdzie ona nastąpiła i jaki miała wpływ na zachowanie F. K..

4. Orzeknie w granicach czynu wskazanego w postanowieniach o umorzeniu dochodzenia Prokuratury Rejonowej L.-P. w L. z dnia 22 lutego 2018 roku (Sygn. akt PR 1 Ds. 254.2018) i z dnia 31 sierpnia 2018 roku (sygn. akt PR 1 Ds. (...).2018), w szczególności bacząc na wskazany w nich okres od marca 2015 roku do dnia 4 października 2017 roku i przyjęte czynności wykonawcze.

5. Rozważy, czy w przypadku przypisania winy oskarżonemu będzie to możliwe w całym okresie w/w mając na uwadze, że od uprawomocnienia się wyroku rozwodowego K. D. (1) nie była osobą najbliższą dla sprawcy.

Po uwzględnieniu powyższych wytycznych Sąd wyda

rozstrzygnięcie ważyć, czy istnieją dowody winy F. K.. Swoje stanowisko uzasadni zgodnie z wymogami art. 424§1 i 2 kpk.	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana